

Iedereen kent de gebruikelijke verhalen van mensen die tegen alle verwachtingen in doorbraken in hun veld en beroemd werden.

Sylvester Stallone die met zijn script over een boxer langs alle studio's ging om uiteindelijk toch de film Rocky te kunnen maken net op het moment dat hij het eigenlijk al opgegeven had.

Arnold Schwarzenegger die naar Amerika kwam om het te maken in de film industrie en bijna geen woord Engels sprak. Gelukkig voor hem werd hij gecast voor de rol van Conan en was zijn tekst niet meer dan wat gegrom.

Of JK Rowling die haar script naar heel veel uitgevers moest sturen en in armoede leefde voordat eindelijk een uitgever het zag zitten en de eerste van de succesvolle reeks Harry Potter boeken uitgaf, met het idee we zien wel waar het schip strand.

Beatrice Potter gaf kinderboeken uit die niemand wilde lezen tot twee broers dachten, ach we proberen het in een kleine opgave. Het werd gegeven aan de broer die toch maar mislukt was om zijn ego wat op te poetsen. Peter Rabbit werd een enorm succes en maakte de uitgever en de schrijfster rijk en beroemd.

Wie heeft er niet gehoord van de The Beatles. Toch zag geen enkele platenmaatschappij er iets in. Uiteindelijk was het een toen nog kleine en onbekende maatschappij die ze een platencontract aanbood voor 1 album om daarna wel te zien.

Edison die duizenden prototypes maakte voordat hij eindelijk een werkende gloeilamp had uitgevonden. Kolonel Sanders die met zijn recept nergens terecht kwam en uiteindelijk maar zijn kip ging verkopen en nu is KFC wereldwijd te terug te vinden. En zo zijn er meer verhalen te vinden.

Wat hebben ze allemaal gemeen met elkaar.

De mensen hadden een droom en gaven niet op. Hun doorzettingsvermogen was te groot om te stoppen. Hun droom te sterk om af te pakken.

Deze mensen zijn een inspiratiebron voor iedereen die een droom heeft. Maar dit zijn bekende mensen en we kunnen en willen niet allemaal beroemd worden, erkenning wel maar beroemd?

Er zijn ook mensen die niet beroemd zijn geworden maar die wel als inspiratie bron kunnen dienen. Dit zijn hun verhalen.

Verhaal 1 een man spaart voor zijn vrouw en kinderen en laat miljoenen achter.

Verhaal 2, een man gaat als verkoper op pad en faalt.

Verhaal 3 een vrouw sleept haar man door de wildernis om hem te redden.

Verhaal 1

Er leefde een man in Amerika die toen hij begraven werd zijn familie versteld deed staan. Toen zijn testament werd voorgelezen stonden ze wederom versteld.

De man was getrouwd met zijn jeugdliefde die hij op de middelbare school ontmoet had. Ze waren getrouwd toen ze net twintig waren. De oorlog stond voor de deur en de man werd opgeroepen om zijn vaderlandse plicht te doen nadat Japan Pearl Harbor had aangevallen. Hij werd niet uitgezonden naar Azië maar naar Noord Afrika.

Hij vocht in de woestijn en later in Italië. De landing bij Anzio werd hem bijna fataal, maar hij overleefde de slag en werd gewond en al naar Sicilië gebracht waar hij verpleegd werd. De bedoeling was om hem terug naar Amerika te sturen maar omdat Amerika elke man kon gebruiken werd hij zodra het weer kon ingezet bij de landing in Normandië. Door een fout kwam hij niet aan op Omaha Beach maar op Utah Beach waar de verliezen aanmerkelijk minder waren. Zijn eenheid werd door half Frankrijk verzonden, eerst naar het zuiden en later in de richting van Parijs. En daar in een buitenwijk van Parijs raakte hij voor de tweede keer gewond. Een kogel drong binnen laag in zijn rug en vanaf dat moment was lopen moeilijk voor hem. Niet meer inzetbaar werd hij naar huis verzonden.

Zijn vrouw verzorgde hem weer helemaal terug naar gezondheid. In het begin kon hij net veel. Liggen en zitten tot hij volledig weer vertrouwen had in zijn benen. Zijn vrouw werkte in een fabriek waar ze kogels maakte voor de nog steeds durende oorlog. Hij begon te lezen, en niet zomaar boeken maar financiële boeken.

Toen de oorlog over was en hij weer vertrouwen had in zijn benen kreeg hij een baan bij een garage met tankstation. Om geld te besparen liep hij elke dag naar zijn werk, een wandeling van een half uur. Elke dag een half uur heen en weer een half uur terug. Op deze manier werden zijn benen ook steeds sterker en genas zijn rug compleet.

Hele dagen werken zat er echter niet in en zijn baas liet hem dan ook om drie uur naar huis gaan. Hij ging echter niet naar huis maar naar de bibliotheek en las alles over financiën en de beurs. Hij raakte bevriend met de bank directeur en leerde alles over beleggen. Heel voorzichtig begon hij actief te worden op de financiële markten, en door zijn kennis ging het hem goed af. Heel goed zelfs. Zijn vrouw verzorgde hun kinderen en hield zich niet bezig met de financiën. Een ouderwetse rolverdeling, maar het werkte voor hun. Ze vroeg nooit hoeveel geld er was, ze vroeg nooit of ze de vakanties wel konden betalen, de nieuwe auto. Het grotere huis. Het ontbrak zijn gezin aan niets, echter niemand wist de volledige rijkdom.

Elke dag ging de man lopend naar zijn werk en daarna naar de bibliotheek. Elke dag opnieuw. Zijn verdiende geld stak hij in vastgoed. Hij kocht het bedrijf van zijn baas maar bleef er gewoon werken, omdat hij het werken te leuk vond.

Tot hij stierf. Het halve dorp was aanwezig bij zijn begrafenis. De bankdirecteur had zelfs collega's meegenomen uit de grote stad. De burgemeester was er en een groot aantal winkeliers. Ook van bedrijven waar zij nooit kwamen. En iedereen had het over de goede daden die de man gedaan had en hoe dankbaar zij waren hem gekend te hebben. De familie was in shock.

Die middag werd het testament onthuld. Hij liet zijn vrouw de helft van zijn vermogen achter inclusief al het vastgoed, huizen en bedrijven. Zijn kinderen moesten de andere helft verdelen onder hun vijven, voldoende om ze allemaal miljonair te maken.

De man had met heel veel succes zich bijgeschoold tot belegger en had miljoenen verdient alleen maar voor zijn vrouw en kinderen.

Verhaal 2

Tijdens de Grote Depressie, 1929 tot 1933, deden veel mensen werk dat ze eigenlijk niet zo heel erg leuk vonden maar toch deden om in ieder geval nog wat geld te verdienen.

We vinden de hoofdpersoon van dit verhaal in het zuiden van Amerika alwaar hij deur aan deur bijbels probeerde te verkopen om toch maar een inkomen te hebben. Hij vond zijn werk verschrikkelijk. In plaats van in de grote steden te verkopen lag zijn werkgebied o het platteland, kleine dorpen en verspreid liggende boerderijen. Hij moest veel kilometers maken en had van zijn werkgever een auto meegekregen. Een oude rammelbak waar net zo veel olie door heen liep als benzine.

Omdat de auto zo oud was en net zo veel olie als benzine verbruikte stond de man regelmatig stil bij een benzinepomp. Soms wat langer als er geen olie voorhanden was. Gelukkig hadden de meeste tankstations koffie en broodjes om het wachten te verzachten. En omdat de meeste werkgevers niet zo veel konden uitgeven aan auto's zat hij daar vaak niet alleen te wachten. Er waren meer die met een olie probleem zaten. En dat deed hem nadenken.

In die jaren waren er volop ontwikkelingen gaande al lagen er een aantal stil bij gebrek aan financiering, het was immers crisis en dat merkte iedereen. Een van de nieuwe producten was aluminium en dan met name in blik vorm. Maar een aantal frisdranken waren verkrijgbaar in blik e dat was nieuw. En dit zette de man aan het denken. In die tijd was het normaal om niet alleen benzine te pompen aan een pomp maar ook olie

In het gebied waar de man rondreed waren raffinaderijen genoeg te vinden en ook de ijzer industrie was volop aanwezig aldaar. Zelfs een bedrijf dat conservenblikken maakte.

Zijn eerste stop was een bij een blikken fabriek. Het lukte hem om de eigenaar te spreken en hij vroeg of het mogelijk was om een blik te maken met een schroefdop en een schenktuit. De mogelijkheid was er maar de markt niet kreeg hij te horen. Zijn voorstel was om er 1 te maken en hem mee te geven. Mocht er een markt voor bestaan dan wilde hij 5% van de winst op die blikken et schroefdop en schenktuit. De eigenaar ging akkoord.

Zijn volgende stop was bij een raffinaderij met zijn nieuwe blik. Hij verzocht en kreeg een gesprek met de eigenaar aan wie hij het nieuwe blik liet zien en vroeg, kan dit gevuld worden met motor olie om die dan bij benzine pompen te verkopen. Mensen kunnen dan een blik kopen en deze zelf gebruiken als het nodig is zonder steeds naar een pomp te moeten rijden. De eigenaar zag er niet veel in maar wilde wel kijken of er markt voor was. Hij zou 5% van de winst krijgen op de verkoop van de olie.

Zijn laatste stap was contact opnemen met een bedrijf dat meerder benzinestations bezat. Hij vroeg of zij de blikken gevuld met olie wilde verkopen. Na lang wikken en wegen gingen ze akkoord met onderzoeken of er een markt voor was, tegen 5% van de winst op de verkoop van de gevulde blikken. De laatste stap was de bedrijven bij elkaar brengen.

Een tijd lang gebeurde er niets. De man ging verder met zijn werk, de crisis kwam tot een einde en de man stopte met zijn verkoopbaan om een andere baan te vinden. Ergens op en kantoor in een groter plaats. De oorlogsdreiging kwam steeds dichterbij toen deze man een uitnodiging ontving om langs te komen bij een nieuw bedrijf. Hij dacht voor een sollicitatie gesprek.

De drie bedrijven die hij bij elkaar had gebracht met zijn idee om olie in blik te gaan verkopen hadden een nieuw gezamenlijk bedrijf opgezet en wilde hem de winst uitkeren van de eerste drie jaar. Daarnaast hadden ze net een goed contract afgesloten met het leger dus er was nog veel meer geld te verdienen. Misschien onnodig om te zeggen maar de man verliet het gesprek als miljonair en zijn kinderen plukken nog steeds de vruchten van hun vaders idee.

Verhaal 3

Twee verhalen van mannen die boven zichzelf zijn uitgestegen. Maar het zijn niet alleen mannen die dingen doen die voor ons als inspiratie dienen. Ook vrouwen beklimmen bergen, steken alleen woestijnen over en laten zien dat er paden zijn waar wij ze niet vinden. Soms zelfs letterlijk. Dit is het verhaal van zo'n vrouw.

Het verhaal speelt zich af aan het begin van de 20^e eeuw. Rond de jaren twintig en speelt in Afrika. In wat nu Tanzania en Zambia heet. In 1901 verhuizen een gezin vanuit Noord Duitsland, uit Marklohe grofweg tussen Bremen en Hannover naar wat nu Zambia heet. Zij kwamen terecht in het dorp Chaba redelijk dicht bij het Bangweulu meer. De vader van het gezin was archeoloog en er waren in dat gebied menselijk beenderen gevonden, oude beenderen. Omdat de vader van het gezin beroemd was in zijn veld werd hij gevraagd om het onderzoek ter plaatse te leiden samen met twee Britse archeologen.

Het gezin bestond verder uit de moeder en twee kinderen, twee meisjes. De oudste was ten tijde van de verhuizing 16 jaar de jongste moest nog 10 worden. er was geen school in de buurt maar hun moeder gaf les, ook aan de kinderen in de buurt. Ze waren gelukkig daar. Opgroeien in de wildernis, het onbekende zorgde er voor dat ook de meisjes snel onafhankelijk werden en snel leerde van alle gevaren in de omgeving. Ze herkende de geluiden en leerde de dieren kennen. Het leven was goed.

Op een dag in 1912 kwam er een man aan in het dorp. Hij was piloot en was naar het gebied gezonden om het gebied in kaart te brengen. De familie nam de man in huis en achter hun huis stalde hij zijn vliegtuig. De jongste dochter inmiddels een schoonheid van 21 jaar jong viel als een blok voor deze Brit in zijn uniform. En het gevoel was wederzijds. Ze deelde niet alleen de liefde voor elkaar maar ook voor het vliegtuig en het vliegen. Zij vergezelde hem op zijn rondvluchten en hij leerde haar hoe te vliegen. De spanning in Europa groeide maar in hun paradijs was daar nog niet veel van te merken. Twee jaar later en de verloving was al een feit, brak de oorlog uit en het leger vond de vliegenier en sommeerde hem terug te keren naar Groot Brittannië om te vechten voor zijn vaderland. Het gezin werd gevangen gezet omdat zij uit Duitsland kwamen en dus de vijand.

Echter de piloot had geen enkele zin om te gaan vechten in het koude Europa en zeker niet tegen een keizer die hij niet kende en tegen een land waar zijn geliefde vandaan kwam. Hij besloot om het gezin, vader, moeder en zijn geliefde mee te nemen naar het noorden. Het oerwoud in. De bevolking zou hun helpen. De oudste dochter was net een jaar daarvoor met haar man naar China vertrokken. Het vliegtuig werd ontmanteld en meegenomen in een grote vrachtwagen. Een andere vrachtwagen en een aantal karren met koeien namen de rest van de huisraad mee en de familie. Zo trokken ze het oerwoud in, het huis achterlatend.

Uiteindelijk na weken reizen bereikte ze het Rukwa meer in Tanzania en daar bouwde ze hun kamp op. Het vliegtuig werd in elkaar gezet en ze maakte een vlucht om te kijken of er blanken in de buurt waren. Geen militair te zien.

Daar aan het meer bouwde ze een nieuw leven op. Ver weg van Europa en zijn invloed. Het gezin ging hun eigen eten verbouwen, op jacht en ze maakte zelf een vissersboot om het meer op te gaan. het vliegtuig werd zelden gebruikt, gebrek aan brandstof maar ook om niet op te vallen.

Op een dag kwam er een auto aan die er nogal officieel uitzag. Twee mannen in burger maar duidelijk overheid stapte uit. Zij hadden gehoord over het vliegtuig en zij wilde gebruik maken van het vliegtuig als vliegende ambulance. Ze wilde weten of dat mogelijk was. Er was namelijk een ziekenhuis gekomen maar de weg er naar toe was nogal slecht en moeilijk. De twee mannen hadden geen enkele interesse in het verhaal van de familie nog van de piloot, en dus ging de piloot en zijn

aangetrouwde familie akkoord. De jongste dochter inmiddels getrouwd met haar piloot zou meevliegen als verpleegster om zo mensen te helpen. En zo geschiedde.

Het stel vloog regelmatig de wildernis in om mensen op te halen en naar het ziekenhuis te brengen. De oorlog was inmiddels afgelopen en vader en moeder gingen op pad naar huis, terug naar hun werk. Het vliegend stel bleef achter met hun inmiddels twee zonen en hun inmiddels modernere vliegtuig.

Op een dag tijdens het regenseizoen kregen ze te horen dat er een aantal gewonden waren die met spoed opgehaald moesten worden. een behoorlijk stuk ten zuiden van hun locatie en met tussen hun locatie en het ziekenhuis alleen maar woud en twee rivieren.

Ondanks het weer aarzelde het stel niet. De kinderen werden naar de burens gebracht en zij vlogen naar het rampgebied. Het weer werd onderweg steeds erger en erger. Naast de regen begon het steeds meer en meer te waaien en te onweren. Bliksem sloeg in rondom het vliegtuig. Het zicht liep terug naar bijna niets. Laag vliegen was de enige manier om nog wat te zien. Toen sloeg de bliksem in en alle instrumenten werden waardeloos.

En zo vlogen ze toch door, gedreven door plichtsbef. Ze wisten dat er tussen hun en de gewonden een klein bergketen moest zitten maar door het slechte weer zagen ze het niet. Ze moesten er overheen. Na een tijdje turen zagen ze water onder zich, dat was niet goed ze waren van koers geraakt. Ze moesten verder naar het westen. De draai werd ingezet toen de bliksem voor de tweede keer insloeg en het roer beschadigde. Sturen was vrijwel onmogelijk. Het toestel moest naar beneden maar waar, op het water landen was geen optie. Zo lang mogelijk doorvliegen naar een harde ondergrond.

Tijdens een zeldzame opklaring zagen ze wat leek op een grasveld dat groot genoeg was om te landen. Het wolkendek trok weer dicht op het moment dat de landing werd ingezet. De landing is te snel, het vliegtuig landt veel te hard en breekt bij landing in tweeën. De piloot rakt zwaar gewond, zijn vrouw wordt uit het vliegtuig geslingerd en beland vrij hard in een stuik. Onder de schrammen en bulten maar in leven kruipt zij naar het vliegtuig toe. Als ze probeert te staan zakt zij door haar benen. Niet gebroken maar haar enkels zijn gekneusd en zien er blauw/paars uit. Toch weet zij half kruipend haar man uit het vliegtuig te halen. Gelukkig breekt er geen brand uit.

Door de pijn en een bewusteloze man gedwongen blijft zij bij het wrak, half verscholen onder de vleugel en in ieder geval redelijk droog twee dagen zitten. Dan besluit ze om op pad te gaan, maar niet zonder haar man. Hoewel hij nog steeds gewond is en buiten bewustzijn is, hem achter laten is geen optie. Van een los stuk metaal en wat stokken en touw die zijn vast bond aan de twee voorwielen van het vliegtuig, de twee wielen waren losgetrokken van het vliegtuig maar zaten wel vast aan hun as, maakte ze een soort slee. Hierop legde ze haar man en een hoop spullen die zij dacht nodig te hebben. Een kleine bijl, verbandmiddelen, een paar blikken perziken, een pistool waar nog vier kogels in zaten, twee dekens die eigenlijk voor de gewonden waren, een infuusstang, twee houten krukken waar zij er een van moest gebruiken, zo veel mogelijk touw en een scherp zakmes. Ook maakte ze een soort harnas om de slee annex kar te trekken zonder haar armen te gebruiken. Een stevige stok in de ene hand en een kruk in de ander en zo gin zij op pad. Naar het oosten, naar het meer daar hadden ze huizen gezien. Hutten en een stenen huis.

Dwars door het oerwoud. De tocht werd bemoeilijkt door de nu constante regen en het feit dat er niet echt een pad was. Niet dat de bomen te dicht op elkaar stonden maar door de vegetatie op de grond was moeilijk te zien waar wel en waar niet te lopen. De kar zat regelmatig vast, ze glee uit. Op de vijfde dag van haar tocht kwam ze het bos uit de savanne op. En op dat moment werd het droog. De damp lag als een dikke deken over het landschap, het zicht terugbrengend tot vrijwel nul.

Het bos had nog enige bescherming gegeven, de savanne niet. Gelukkig was de zwellings aan haar benen minder geworden en kon zij zonder de kruk lopen. Ze besloot het harnas los te maken en de kar te duwen. De touwen van het harnas hadden haar rug en schouder opengehaald. Zo had zij meer contact met haar man die langzaam uit zijn coma kwam. Ze wilde hem zien en vooral dat hij haar zag.

Het grasland had zijn eigen moeilijkheden. Regelmatig hoorde ze leeuwen op een afstand. Het werd droog en de dieren kwamen uit hun schuilplaatsen en hadden honger. Zij vreesde dat het een kwestie van tijd zou zijn voordat leeuwen of hyena's haar geur zouden oppikken. Haar man was inmiddels bij bewustzijn maar met een gebroken been en een open wond aan de andere kon hij niet heel veel uitrichten. Ook had hij een buikwond en een hoofdwond die zij zo goed als zij kon verzorgde maar in haar achterhoofd wist zij dat er een arts naar moest kijken. Hij lag met het pistool in de aanslag op de slee die zij voort duwde.

Na drie dagen door het gras lopen, alleen stoppen om bessen en eetbare wortels te verzamelen kwam zij aan bij een rivier. Of eigenlijk bij een bijna recht naar beneden lopende walkant. De rivier zou uiteindelijk bij het meer uitkomen en dus besloten ze de rivier te volgen, maar dat gaf direct een nieuw probleem. Stroomafwaarts lag een moeras waar zij nu aan de rand van stonden. In de schaduw van een boom overwogen zij hun opties. Besloten werd om een vlot te bouwen van de slee aangevuld met extra hout. Afgebroken takken en om gevallen boomstronken. De kleine bijl was niet goed genoeg om een boom te vellen, daar komt bij dat zij niet de kracht had om een boom om te hakken.

Uiteindelijk lukte ze het om de slee om te bouwen tot een soort van veilig vlot. Ze had twee stalen teilen meegenomen uit het vliegtuig. In de ene werd water opgevangen en in de tweede werd eten bereid. Haar man had van een stok een speer gemaakt om te vissen. En dat lukte aardig. De tweede pan kon ook gebruikt worden om een vuur in te maken op het vlot. En zo ging heet stel uiteindelijk op pad over de rivier in een vlot dat net genoeg ruimte bood voor twee. De een liggend de ander zittend. Het te water laten ging goed en de eerste meters ook. Alles van de slee lag nu veilig op het vlot, droog.

Op een paar meter van het vlot staken ineens twee ogen op uit het water. Een grote kop met enorme slag tanden en verder op nog een en nog een. Ze telde al snel meer dan vijf nijlpaarden op nog geen vijf meter van het vlot. Rustig varende om geen onverwachte bewegingen te maken probeerde ze zo snel mogelijk langs de dieren te varen. Gelukkig was er ruimte genoeg om er voorbij te komen. De dieren leken net agressief, maar bij een nijlpaard kan dat elk moment veranderen. Al snel waren de dieren achter ze. Snel een bocht om en ze verdwenen uit het zicht. Er kon weer adem gehaald worden.

Die nacht begon het weer te regenen en veranderde de rivier in een snel stromende watersnelweg. De route naar het meer behoorlijk versnellend. De tocht duurde daarna nog slechts één dag. De boot vloog over het water. Ze hadden moeite om zich op het vlot vast te houden en te sturen. Af en toe kwam er een nijlpaard boven om te kijken maar de snelheid van het vlot was te groot om lastig te vallen. Na de dag vol regen kwam de zon weer op en met de zon de muggen en dit maal de krokodillen. Honderden waren er om het vlot te zien. Een knal en een harde botsing en het primitieve roer brak van het vlot af. Er was maar een weg nu, recht het meer op.

Gelukkig hoorde ze op dat moment een motor ronken en zagen ze een boot snel dichterbij komen. een paar uur later lag de man in het ziekenhuis om behandeld te worden en zat zij verpakt in een deken uit te rusten in een warmte ruimte.

Zij was uiteindelijk een van de eerste vrouwen die een hoge onderscheiding kreeg voor moed en doorzettingsvermogen, haar reactie op alle lofbetuigingen?

Hoe is het met mijn man en waar zijn mijn kinderen.